

muestilstand. Til Fordel for Ændringer i begge disse Retninger har den overvejende Del af de Kommunalbestyrelser her i Landet, der have udtalt sig om Spørgsmaalet, erklæret sig, altsaa ønsket Loven ændret paa disse Punkter. Der kunde nok være Spørgsmaal om Ændringer ogsaa i andre Henseender, men, som det ærede Medlem, der sidst talte, ytrede, man skal ikke søge at knytte alt for meget til Lovforslaget for ikke derved at risikere ikke at faa noget ud deraf. Derfor skal jeg ikke komme videre ind herpaa, men de to Ændringer, jeg før berørte, vil jeg henstille til Overvejelse i et eventuelt Udvalg. Hvad i øvrigt angaar en mere gennemgribende Forandring af Loven, som vistnok i Tidens Løb vil vise sig at være ikke alene ønskelig, men ogsaa nødvendig af finansielle Hensyn, skal jeg henstille til den højtærede Indenrigsministers Overvejelse, hvad der maatte være at foretage i den Anledning, om man, ligesom sket i Norge vil nedsætte en Kommission, — det er jo en Sag af stor Betydning, og Spørgsmaal af langt mindre Betydning have været undergivne Kommissionsbehandling — eller den højtærede Indenrigsminister maatte finde det rigtigt at foretage andre Skridt for at komme til et andet Grundlag for Alderdomsunderstøttelse end den nu gældende Lov af 1891.

Borup: Jeg er ikke saaledes situeret, at jeg som den ærede første Taler (Koch) kan sige, at jeg har personlig Erfaring om, hvorledes Loven om Alderdomsunderstøttelse har virket, — jeg har ikke haft meget med den at gøre; kun nogle enkelte Fællesregler, som Magistraten har opstillet, har jeg været med til at forhandle om — men jeg tør alligevel ikke, som han gjorde, udtale en ubetinget Tilfredshed med Loven. Jeg tror, at Forholdet stiller sig meget tvivlsomt. Det er sikkert, at den har bragt Glæde mange Steder, men det er vist lige saa sikkert, at den, som en anden Taler (Madsen-Mygdal) var inde paa, har gjort Skade ved at svække Interessen for at sikre sig sin Alderdom. Det er et meget vanskeligt Punkt, som man sandsynligvis ikke faar nogen Erfaring om før efter mange Aars Forløb.

Man har berørt et Forslag, som er kommet fra Kjøbenhavn's Magistrat om gennemgribende Forandringer i de nuværende Regler. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa af to Grunde. Den første er den, at det hele Forslag jo ikke har fundet Anklang ude i Landet, den

anden, at det er mig klart, at de finansielle Ofre, som ere forbundne dermed, ville blive saa store, at den nuværende Situation aldeles umuliggør en Optagelse af Forhandlinger derom. Jeg skal derfor begrænse mig til det, der her umiddelbart foreligger.

Jeg vil straks med Hensyn til Hovedpunktet, det, som jeg anser for Hovedpunktet, nemlig Nedsættelsen af de 10 Aar til 5 Aar, sige, at jeg ikke kan se andet, end at dette er absolut forkort. Jeg synes, det er farligt at komme ind paa en Forkortelse, hvorved vi i saa høj Grad opgive enhver Fordring om, at den der vil have Alderdomsunderstøttelse, selv skal have gjort noget for at sikre sin Alderdom. Det forekommer mig, at vil man fastholde dette, kan man ikke give Afkald paa eller stryge noget i den eneste Regel, der peger i denne Retning, nemlig den, at Ansøgeren i en vis Tid skal gøre sit til at holde sig fri for Fattighjælp. Den Bestemmelse i Forslaget, der gaar ud paa Nedsættelse af denne Frist, vil jeg altsaa modsætte mig, og jeg tror overhovedet, at man vanskelig vil kunne gaa ind paa den. Men jeg indrømmer dog, at Forholdet vilde forandres noget, hvis man optog det andet Punkt, nemlig virkelige Værdighedsbetingelser. Manglen af saadanne er en stor Fejl ved den nuværende Lov, at man for at faa en dertil sigtende Bestemmelse ind maaske kunde være villig til at gøre Indrømmelser paa andre Punkter, thi det er absolut stødende, som den ærede første Taler fremdrog, at Drukkenbolte, Skøger, Tiggere og slige Personer skulde kunne faa Alderdomsunderstøttelse og blive stillede i Klasse med vore mest værdige trængende. Det er et Hovedpunkt, og i Sammenligning dermed ere de andre Punkter af mindre Betydning. Jeg vil straks sige, at jeg maaske staar noget mere tvivlende end andre ærede Talere over for Spørgsmaalet om, hvorledes Forholdet skal ordnes med Hensyn til Enkerne. Det er vistnok rigtigt, at der er noget haardt i den nuværende Regel, at Enken er aldeles prisgiven, hvis Manden har faaet Fattigunderstøttelse, og paa det Punkt kunde jeg være med til at gøre Indrømmelser. Men det er mig ikke ganske klart, om dette Forhold fuldstændig kan overlades til de enkelte Kommuner. Jeg synes, at der let vil komme noget vilkaarligt ind, som kan virke uheldigt. Det vil vistnok være noget at kræve en Godkendelse andetsteds fra, naar man vil afvige fra den almindelige Regel.